

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/503/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614206175
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2614206175.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľky: Mgr. U. H., nar. XX.X.XXXX, bytom X., M. XXX/X, zastúpenej spoločnosťou: Martin Džačovský s.r.o., so sídlom Senica, Hviezdoslavova 315, IČO: 47 250 143, proti odporcovi: MUDr. U. H., nar. XX.X.XXXX, bytom X., M. XXX/X, o určenie vyživovacej povinnosti na manželku, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16.6.2015 č.k. 7C/129/2014-59 - v jeho zamietajúcej časti a v časti o trovách konania, včítane závislého výroku o poplatkovej povinnosti odporcu, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti o trovách konania, včítane závislého výroku o poplatkovej povinnosti odporcu ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd určil vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľke v sume po 100,- Eur mesačne s účinnosťou od 2.7.2014 do 5.5.2015. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Nedoplatok odporcu na zročnom výživnom za čas od 2.7.2014 do 5.5.2015 v sume 1.012,90 Eur zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporca tiež zaviazal zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania v sume 72,- Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 prvá a druhá veta Zákona o rodine, § 142 ods. 2 O.s.p. ako i § 4 ods. 2 písm. e) a § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. Vecne potom tým, že z vykonaného dokazovania vyvodil ten záver, že návrhu navrhovateľky je potrebné sčasti vyhovieť. V čase podania návrhu bola navrhovateľka práceneschopná v dôsledku tehotenstva. Počas tohto obdobia poberala nemocenské dávky. Za mesiac jún 2014 boli navrhovateľke vyplatené dávky vo výške 221,50 Eur a v mesiacoch júl a august 2014 dávky vo výške 429,- Eur mesačne. Neskôr navrhovateľka nastúpila na materskú dovolenku. Za mesiac január 2015 bola navrhovateľke vyplatená materská vo výške 507,- Eur a za mesiac február 2015 vo výške 458,- Eur. V čase, kedy bola navrhovateľka práceschopná bol jej celkový príjem od septembra 2013 do augusta 2014 priemerne vo výške 415,98 Eur mesačne a navrhovateľka uviedla príjem v zamestnaní vo výške asi 540,- Eur v čistom. Je nepochybné, že odporca má oveľa vyšší príjem ako navrhovateľka, keďže jeho priemerný čistý mesačný príjem za obdobie od februára 2014 do januára 2015 bol vo výške 2.130,69 Eur. Príjem navrhovateľky sa v čase podania návrhu teda radikálnym spôsobom oproti jej zárobku neznižil, naopak zvýšili sa jej výdavky v súvislosti s tehotenstvom a takisto v súvislosti s tým, že navrhovateľka sa od odporcu odsťahovala. Odporca uviedol, že počas spoločného života sa náklady na spoločnú domácnosť hradili z 90 % z jeho účtu. Navrhovateľka v konaní túto skutočnosť nepoprela. Súd pri rozhodovaní o výške výživného pre navrhovateľku je povinný podľa zákona o rodine prihliadať aj na starostlivosť o domácnosť. Navrhovateľka v čase odsťahovania sa od odporcu vybrala z účtu odporcu peniaze na nákup nového nábytku na sťahovanie a takisto, výlučne pre seba, vybrala peniaze, ktoré predstavovali preplatok na nájomnom. Odporca naďalej splácal splátky za kartu navrhovateľky mesačne vo výške

50,- - 80,- Eur a hradil jej takisto školné za vysokoškolské štúdium, čo súd považoval za preukázané, pretože tieto tvrdenia odporcu navrhovateľka v konaní nepoprela. Súd vzhľadom na vyššie uvedené, považuje výživné v určenej výške 100,- Eur mesačne za primerané, aj keď je príjem odporcu nepochybne vyšší ako príjem navrhovateľky. Súd teda prihliadol najmä na to, že odporca znášal takmer výlučne náklady na spoločnú domácnosť, prispieval navrhovateľke na jej náklady spojené so štúdiom a takisto navrhovateľka použila spoločné peniaze na zakúpenie nového nábytku, keď sa odsťahovala a vybrala peniaze, ktoré predstavujú preplatok na nájomnom. Súd priznal navrhovateľke výživné od 2.7.2014, teda odo dňa začatia súdneho konania v súlade s § 77 ods. 1 Zákona o rodine do 5.5.2015, teda do dňa kedy rozhodnutie, ktorým bolo manželstvo rozvedené nadobudlo právoplatnosť, keďže predmetom konania je výživné pre manželku. Vo zvyšnom rozsahu návrh navrhovateľky zamietol, pretože ho považuje za neprimeraný a neodôvodnený. Vzhľadom na túto skutočnosť odporcovi vznikol na zročnom výživnom za čas od 2.7.2014 do 5.5.2015 nedoplatok v sume 1.012,90 Eur (júl 2014 - 96,77 Eur, august 2014 až apríl 2015 po 100,- Eur mesačne, máj 2015 - 16,13 Eur), ktorý súd povolil odporcovi uhradiť do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka bola podľa § 4 ods. 2 písm. e) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodená od súdneho poplatku, tak súd povinnosť zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania v sume 72,- Eur uložil odporcovi podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, keďže odporca nebol od súdneho poplatku oslobodený a navrhovateľka bola v konaní sčasti úspešná. Výška súdneho poplatku pri určení výživného medzi manželmi predstavuje 2 % z ceny predmetu, teda z trojnásobku ročného plnenia. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, keďže každý z účastníkov bol úspešný len sčasti. Navrhovateľka žiadala určiť výživné vo výške 500,- Eur mesačne, bola úspešná v rozsahu výživného vo výške 100,- Eur mesačne od 2.7.2014 do 5.5.2015 a vo zvyšnom rozsahu, v ktorom bol návrh zamietnutý, bol úspešný odporca.

Proti tomuto rozhodnutiu, v jeho zamietajúcej časti, vychádzajúc z obsahu jej odvolania, podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľka, ktorým sa domáhala, aby bol rozsudok v napadnutej časti zmenený tak, že jej návrhu bude v plnom rozsahu vyhovené a boli jej priznané trovy konania, podľa ich vyčíslenia. Navrhovateľka v odvolaní poukázala na odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p. Argumentovala odkazom na znenie § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Poukázala, že odporca sám potvrdil, že ju slovne atakoval, následne posielal jej nevhodné krátke správy (SMS), pričom v danom čase bola v rizikovej gravidite. Preto v rámci ochrany zdravia vlastného nenarodeného dieťaťa (v rizikovej gravidite) volila útek z nevhodného prostredia, čo je logický krok, ak taká možnosť je. Prvostupňový súd práve tento logický krok (útek) pripísal v jej neprospech, pretože sa nestarala o domácnosť. Poukazuje aj na samotné vyjadrenie odporcu zo dňa 23.9.2014, kde uviedol, že vymenil zámok, čím jej zabránil vstupe do bytu počas manželstva. Odporca zavádzal súd aj o svojich príjmoch, pretože pôvodne tvrdil, že jeho príjem v čistom je 2.000,- Eur mesačne, čo sa následne v inom konaní na Okresnom súde Senica preukázalo ako nepravdivé. Následne priznal aj ďalšie príjmy od ďalších lekárov a to vo výške 250,- Eur až 300,- Eur v čistom, ako aj ďalšie príjmy od Nestlé a CEO Institut. Jeho príjem v čistom tak presahuje sumu 3.000,- Eur, čo však nemala ako preukázať, avšak odporca podľa správy o zárobku a vlastných priznaní má príjem presahujúci 2.500,- Eur mesačne. Odporca zo svojho príjmu hradil aj náklady mimo BSM (úvery, pôžičky pred manželstvom), šetril si podľa vlastného vyjadrenia 200,- Eur a tým mal poukázať, že mu nezostáva dostatok finančných prostriedkov, aby mohol platiť na ňu výživné. Manželia medzi sebou majú vzájomnú výživovaciu povinnosť, ktorú odporca hrubo porušil v čase, kedy ona potrebovala jeho oporu a slovnými útokmi ju prinútil k úteku a z toho dôvodu žiada, aby jej bolo v plnom rozsahu vyhovené, pretože jej nárok je legitímny a ak by si mali byť rovní vo finančnom vyporiadaní podľa zákona, jej nárok by bol viac ako dvojnásobný. Domnieva sa preto, že rozhodnutie prvostupňového súdu nie je v súlade so zákonom a bolo ovplyvnené postavením odporcu, ktorý ako primár pediatrie môže byť v budúcnosti pre niekoho prospešný. Túto domnienku potvrdzuje i fakt, že prvostupňový súd určil napriek jej nesúhlasu splatnosť výživného na 60 dní, keď odporca žiadal splátkový kalendár.

Odporca odvolací návrh nepodal, k odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril, z obsahu ktorého vyjadrenia vyplýva, že s rozsudkom prvostupňového súdu v plnom rozsahu súhlasí, pri dokazovaní boli zohľadnené a zaprotokolované všetky jeho príjmy a výdavky, čo je v rozpore s tvrdením právneho zástupcu navrhovateľky, ktorý uvádza, že jeho čistý príjem je cca 3.000,- Eur mesačne, čo nie je pravda. Skutočnosť, že si pre seba šetrí 200,- Eur mesačne - v dnešnej dobe, pri súčasnom štýle života a práce si človek musí odkladať určitú finančnú rezervu v prípade nečakaných výdavkov. Tento fakt je bežný v celom modernom svete, nevie prečo právny zástupca navrhovateľky túto skutočnosť pokladá za akýsi

netradičný fakt a skutočnosť. Ak by aj súd vyššej inštancie uznal návrh navrhovateľky v plnom rozsahu - bol by nútený zaplatiť za 10 mesiacov spoločného bývania s navrhovateľkou cca 6.000,- Eur, čo by bolo pre neho likvidačné a bol by nútený pracovať niekoľkonásobne viac, čo by sa mohlo odraziť na jeho zdravotnom stave. Pevne verí, že slovenský právny systém nie je likvidačný a napokon požiadavky navrhovateľky na výživné niekoľkonásobne prekračujú jej náklady a réžiu. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto pokladá za primerané a nesúhlasí s požiadavkami uvedenými v odvolaní.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o poplatkovej povinnosti odporcu a v časti výroku o trovách konania zrušiť a vec mu v týchto častiach vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7C/129/2014 je určenie vyživovacej povinnosti na manželku, po právoplatnosti napadnutého rozsudku v jeho vyhovujúcej časti, odvolaním nenapadnutej časti, potom už len v ďalšej, nad rámec priznanej žiadanej výške 400,- Eur mesačne s účinnosťou od 2.7.2012 do 5.5.2015 (t.j. do právoplatného rozvodu manželstva účastníkov rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 10C/32/2014 zo dňa 21.3.2015. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým súd zamietol návrh navrhovateľky na priznanie jej manželského výživného od odporcu nad rámec priznanej sumy 100,- Eur mesačne, zo žiadanej sumy 500,- Eur od 2.7.2014 do 5.5.2015 (v čase rozhodovania súdu prvého stupňa manželstvo účastníkov už bolo právoplatne rozvedené, preto správne súd dobu trvania vyživovacej povinnosti ohraničil do právoplatnosti rozvodu).

Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá z dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Citované zákonné ust. § 71 ods. 1 upravuje vyživovaciu povinnosť medzi manželmi, ktorá vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku, bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú, alebo nie, pričom sa vyžaduje ich rovnaká životná úroveň. Znenie zákona predpokladá, že manželia si budú plniť vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, keď jej úprava súdnym rozhodnutím prichádza do úvahy len vtedy, ak druhý manžel vyživovaciu povinnosť neplní vôbec, alebo nie v plnej miere, v dôsledku čoho vzniká rozdiel v životnej úrovni manželov. Inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený aj na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Manželstvo je právnym zväzkom, v ktorom manželia sú povinní žiť spolu, navzájom si pomáhať, rešpektovať sa, byť si verní, starať sa spoločne o deti a podľa schopností a možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Každé konkrétne porušenie povinnosti je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

Rozsah vyživovacej povinnosti medzi manželmi je spolu s výživným dieťaťa najväčší, týka sa všetkých osobných potrieb, tzn. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je rovnaká životná úroveň manželov, ktorá však neznamená mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí, ale treba vziať do úvahy konkrétne mieru potrieb manželov danú povahou ich práce, spôsobom života, zdravotným stavom manželov a pod. Zároveň je potrebné zaoberať sa aj otázkou starostlivosti o domácnosť, pričom sa už nehovorí o spoločnej domácnosti, ako aj potrebou osobnej starostlivosti o deti. Aj výkonom týchto činností je potrebné priznať finančné ohodnotenie, resp. ich posúdiť ako možný materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela, a až po jeho posúdení možno porovnať životnú úroveň manželov. Súd si už v rámci prípravy pojednávania a následne aj v priebehu konania zabezpečí podklady pre záver o životnej úrovni manželov, tzn. ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky, a pri rozhodovaní prihliadne na osobitnú starostlivosť o domácnosť, či manželia žijú spolu, ak nie prečo, s kým žijú a pod., ako aj na dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti, na základe čoho určí výživné vo výške, ktorej by malo zabezpečiť v zásade rovnakú životnú úroveň manželov vzhľadom na ich konkrétne pomery, resp. návrh zamietne.

Prvostupňový súd sa náležite neriadil uvádzanými kritériami pri rozhodovaní o manželskom výživnom v zmysle ust. § 71 Zákona o rodine, vyživovaciú povinnosť určil bez toho, aby náležite posúdil rozhodné okolnosti daného prípadu vzťahujúce sa na možný rozsah vyživovacej povinnosti pri zachovaní požiadavky, aby bola životná úroveň oboch manželov v zásade rovnaká.

Základ odvolacej argumentácie navrhovateľky a jej nesúhlasu s výškou priznaného manželského výživného, bol založený na tom, že súd prvého stupňa nesprávne prihliadal v prospech odporcu na to, že to bola práve ona, ktorá opustila spoločnú domácnosť, pričom dôvody ktoré ju k tomu viedli prezentovala riadne (nutnosť ochrany zdravia spoločného nenarodeného dieťaťa a tým útek z nevhodného prostredia), sú ich však vôbec nezohľadnil, ako aj vychádzanie z nesprávnej výšky príjmu odporcu, ktorý presahuje sumu 2.500,- Eur v čistom.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi sa touto odvolacou argumentáciou zaoberal, samozrejme v kontexte s uvádzaným vyššie, pričom uzatvára, že v danom prípade skutočne nemôže bez ďalšieho obstať argumentácia súdu prvého stupňa, podľa ktorej: „Odporca uviedol, že počas spoločného života sa náklady na spoločnú domácnosť hradili z 90 % z jeho účtu. Navrhovateľka v konaní túto skutočnosť nepoprela. Súd pri rozhodovaní o výške výživného pre navrhovateľku je povinný podľa zákona o rodine prihliadať aj na starostlivosť o domácnosť. Navrhovateľka v čase odsťahovania sa od odporcu vybrala z účtu odporcu peniaze na nákup nového nábytku a sťahovanie a takisto, výlučne pre seba, vybrala peniaze, ktoré predstavovali preplatok na nájomnom. Odporca naďalej splácal splátky za kartu navrhovateľky mesačne vo výške 50 - 80 Eur a hradil jej takisto školné za vysokoškolské štúdium, čo súd považoval za preukázané, pretože tieto tvrdenia odporcu navrhovateľka v konaní nepoprela.“, bez riadneho zdôvodnenia, ako tieto uvádzané skutočnosti ovplyvnili rozhodnutie o výške určeného výživného, riadiac sa pri tom zásadami pre určenie manželského výživného popísanými vyššie, ako aj bez vysporiadania sa s tým, prečo to tak bolo, či tu mohlo byť aj iné riešenie vzhľadom na výšku príjmov manželov, ktorá bola výrazne odlišná, rovnako bez vysporiadania sa aj s tvrdými dôvodmi opustenia spoločnej domácnosti navrhovateľkou, keď až potom je možné zvážiť, či je skutočne namieste priznať finančné ohodnotenie, resp. posúdiť ako možný materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela to, že sa sám zabezpečoval ním popísané plnenia a staral sa o domácnosť. Rovnako nemôže obstať ani konštatovanie priemerného čistého mesačného príjmu odporcu len vo výške 2.130,69 Eur, keď odporca potvrdil súdu aj iný príjem v sume 250,- až 300,- Eur v čistom za zastupovanie, čo súd prvého stupňa úplne opomenul. Napokon z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vyvodit', požiadavku zásadne rovnakej životnej úrovne manželov, ktorá je odôvodnená okrem princípu solidarity aj rovnakým postavením manželov v právach a povinnostiach vyplývajúcich z manželského zväzku. Preto je skutočne potrebné riadne sa vysporiadať s dôvodmi, pre ktoré vznikla odkázanosť jedného z manželov na výživu, pričom návrh na určenie manželského výživného možno podať nie len vtedy, ak na strane jedného z nich existuje sociálna odkázanosť, ale aj vtedy, ak je spravodlivé dorovnať ich životnú úroveň, keď práve toto je aplikácia zásady solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia v danom prípade v dôsledku tehotenstva a nutnosti opustenia spoločnej domácnosti a tým potreby zabezpečiť si chod vlastnej (navrhovateľka), ako aj v dôsledku starostlivosti o spoločnú domácnosť a ostatné spoločné výdavky manželov (odporca).

Z hľadiska ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine tak súd skutočne musí pri rozhodovaní o nároku na výživné medzi manželmi za trvania manželstva vziať do úvahy ako dĺžku spolužitia, vzájomné staranie sa manželov, starostlivosť o domácnosť, tu potom aj tehotenstvo manželky s potrebou pripraviť sa na príchod spoločného dieťaťa a tiež príčiny prerušenia spolužitia, súčasný stav (teda kde, s kým a prečo manželia osobitne žijú a vedú spoločnú domácnosť) a príčiny, pre ktoré si manželia neplnia vzájomnú vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku skutočne nemožno vyvodiť, ako sa súd s uvádzaným vysporiadal. Manželstvo je právnym zväzkom, v ktorom manželia sú povinní žiť spolu, navzájom si pomáhať, rešpektovať sa, byť si verní, starať sa spoločne o deti a podľa schopností a možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny. Každé konkrétne porušenie týchto povinností je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

Vzhľadom na vyššie uvedené je potom potrebné konštatovať predčasnosť rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ako aj v časti závislých výrokov, čím došlo jednak k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom ako aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci tým, že súd prvého stupňa nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, preto odvolací súd s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, včítane závislého výroku o poplatkovej povinnosti odporcu a výroku o trovách konania zrušil a podľa ods. 2 cit. ust. vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní, pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude postupovať v naznačenom smere, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť, a to s väčšou námahou ako tomu bolo pri odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom je potrebné sa zamerať na jeho presvedčivosť a komplexnú preskúmateľnosť, čo v danom prípade chýbalo, predovšetkým pokiaľ išlo o zdôvodnenie výšky priznaného manželského výživného a tým zamietnutia návrhu vo výške nad jeho priznaný rámec, keď právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.